

*lassan hömpölygött felém az önelégült fölény
melynek jószerivel mindegy hogy a csontjaimat törí-e össze
vagy lágyan a hajamba tūr-e NA MI VAN ŐCSI
ilyenkor utáltam elcsukló hangomat*

*az ifjúság óceánhabja helyett
pipafüsttől köhögve
a határaitam érzem mint egy ország
ahol támadhat akár egy Kolumbusz is
de egy Kolumbusztól sem támadhat tenger
a képzelet tehát gyalog röpül
a zavarba ejtő tanulságig*

*a mindig hiányos szabadság szilánkjaiból
újból és újból kirajzolódik
az ismeretlen tettes mozaikképe*

*ezen az udvarnyi Földön
ahol a hadseregektől levetett csákány
kezetben nagyobb volt mint én magam
valaki mintha beszélne hozzám
de nem szavakkal hanem a tavaszi részecske-gyorsulással
mely surrogva feszíti szét a zöld világtüdőt
hogy kibukkan lényegünk a többszám a MI VAGYUNK AZOK
mielőtt átbukunk a mindegy-minek-nevezzük
huzatos küszöbén*

SZENTMIHÁLYI SZABÓ PÉTER

A vers halála

*Akkor már majd a Gép ír verseket,
ha éppen kell. De persze nem kell.
A verseket betiltották már kétezerben,
de nem is nagyon kellett betiltani.
A költőkből slágerszerzők lettek és szatócsok,
hiszen addig is sokan csak erre készülődtek.*

*És a vers nem is hiányzott senkinek,
a régiek már épp elég marhaságot írtak össze.
Olvasni elég a tiltó táblák feliratait,
s a hasznos útbaigazításokat.
PÉNZTÁR, ÉTTEREM, HELIKOPTERBOLT, SZERVIZ.*

*Kit érdekel, milyen a tenger, az asszony?
Mihez is hasonló a szépség, szabadság?
Mi szépek, szabadok vagyunk, és a Gép
egy gombnyomásra ír majd verseket,
optimistákat és csilingelőket.*

Jónás a töklevél alól

*Diktálj nekem szent szavakat
ami majd torkukon akad
szent szavakat szent szavakat
legyen tőlük szelíd a vad
ami majd torkukon akad*

*Nincs különben mit tennem
nem élhetek ebben a rendben
mire kell ébrednem mire kelnem
ki harcol így velem és ki ellen
hiába hirdetem szent nevedet fennen*

Diktálj nekem szent szavakat

PAOLO SANTARCANGELI

Tudod

Vas Istvánnak

*Gyülöld embertársadat mint önmagadat
Szíved ne győzd le
Ne kegyelmezz soha
Hacsak nem számítón, színlelve
Meg fogod ismerni
a hazug szájalom, a bosszú, a harag
édes mérgeit
és hogy mily szép és kedves*

Paolo Santarcangeli a magyar irodalom régi barátja, több nagy költőnk hivatott olasz tolmácsolója. Örömmel közöljük ezt a magyarul írt versét.